

Grønærts rejse - En fortælling om frøspredning

Af Tina Jørgensen, Haver til Maver

Der var trængsel. Den grønne ært Grønært var blevet en kæmpe krabat over sommeren, og det samme var alle de andre ærter i bælggen. De lå så tæt, at de nærmest ikke kunne rokke sig ud af flækken, men alligevel lå Grønært og moslede sammen med de andre. Deres mor var ved at gå ud af sit gode skind af al den aktivitet og puffen...

”De unger er blevet for store, det er på tide at de flytter hjemmefra!”

POP, bælggen sprang op og alle de små ærter hang nu kun fast i deres frøstreng og dinglede i den frie luft.

”Hjælp - og Jubiii - det er nu” tænkte Grønært.

”Jeg skal ud i verden og finde et sted at slå rod, vokse mig til en stor og smuk plante - og selv få nogle frø-unger”!

”... Men hvordan? - Hvordan kommer jeg her fra ærtebælgen og ud i verden?”

Den Grønne Ært kiggede sig omkring, der var en myre nede på jorden, der gik rundt med sine seks ben. Grønært kiggede på sig selv, niks, ingen ben, ikke engang en lillebitte gangvorte som larven der larvede sig forbi havde. I det samme kom en hund luntende forbi - og dér i pelsen sad en masse frø og hilste på.

”Hej, du grønne frø, skal du med os ud i verden? - Du skal bare

gribe fast i håret når hunden er tæt på.”

Grønært kiggede på frøene, de var fulde af kroge og børster og var helt filtret ind i hundens pels. Grønært kiggede på sig selv, rund og glat, det var hvad den var. Den kunne ikke holde fast i noget, men hvordan så - hvordan kom Grønært ud i verden?

Grønært kiggede op og i det samme var himlen på forunderligste vis fuld af små faldskærme der svævede stille gennem luften, alle med et lille spids frø i enden. Det var så fortryllende fint og Grønært ønskede, at den kunne glide gennem luften med disse frø - til fjerne steder og lande på en plet bar jord, klemme sig godt ned i den lune muldjord og slå rod. Den behøvede ikke kigge på sig selv denne gang for at vide, at der hverken var fnok eller vinger, der kunne bære hende gennem luften og Grønært kiggede trist hen mod jordbærplanten der stod tæt ved.

Jordbærret var i festhumør! Svulmende rødt og stolt stod det og viste sig frem.

”Se mig - jeg er rød, smuk og lækker sød - kom og se mig, kom og smag mig.”

”Smag mig” tænkte Grønært med gru, hvorfor vil jordbærret dog spises?

Grønært tog mod til sig og spurgte:

”Hvorfor vil du spises, så kommer du jo aldrig ud i verden?”

“Aha”, svarede jordbærret. ”Jeg kommer netop ud i verden hvis jeg bliver spist. Hvis den solsort derovre ser mig og spiser mig - så forsvinder alt det røde, men pyt, det er bare en slags frøholder - ligesom din bælg. For frøene er alle de små kerner du kan se her uden på, det er faktisk små nødder med en hård skal - og de kan sagtens klare en tur i fuglens mave.”

Jordbærret sukkede drømmende...

“Måske flyver solsorten langt væk. Måske tager den alle mine små frø med til den flotteste have og lægger dem i en lille klat fuld af næring til at vokse i.”

Gad vist om jeg er sejhudet nok til den rejse, tænkte Grønært - gennem nogens mave og ud i en fugleklat af en slags?

Grønært tænkte - nogle frø kommer ud i verden ved at holde fast, nogle ved at blive spist og andre igen ved at svæve gennem himlen. Er der mon andre måder? - og er der en for mig?

I det samme hørte Grønært et lille mikroskopisk PLASK! Hvad var nu det...

Der i åen tæt ved hoppede en masse småfrø ud i vandet og blev flydende ovenpå vandet! De flød afsted mod nye steder, hvor de kunne slå rødder.

”Suk... - det er heller ikke for mig, jeg har ingen badering rundt om min runde krop.”

”Skal jeg så bare blive her? Hænge her i min mors skørter indtil jeg falder ned på jorden lige under hende?”

Der lå en tung stilhed over ærtebedet i flere timer, men pludselig lød der stemmer og et øjeblik efter mærkede Grønært et lille ryk, og der lå den nu, i en varm barnehånd sammen med de andre ærter fra bælggen.

“Hej” hviskede drengen.

“I ser lækre ud, men jeg spiser jer ikke. Jeg vil hellere gemme jer hele vinteren og til foråret så jer her i haven. For så kan én af jer give mig 20-30-40 ærter til næste år.”

Så Grønært trillede ned i en papirpose, puttede sig i mørket hele vinteren - og da foråret kom, blev den sået i jorden. Grønært spirede, voksede, fik masser af ærteunger og levede lykkeligt til sine dages ende.

For sådan er det med mange grøntsagsfrø, det er menneskehænder der bærer dem ud i verden.

